

[Undervisningsministeren.]

med et timetal svarende til 3 ugentlige timer et år igennem — altså svarende til det, studenterne i dag har.

Et andet og væsentligt element i kritikken er spørgsmålet om det antal timer, der fremtidig vil blive kristendomsundervisningen til del på seminarierne. Her må jeg indskyde den bemærkning, at det mig bekendt aldrig har været anset for folketingets opgave at lave studieplaner for de forskellige skoleformer. Alle, der har været med til at arbejde med skolelovgivning, vil vide, at det altid har været praksis, og efter min mening bør det også være praksis, at folketinget vedtager lovene som rammelove, hvorefter udvalg af de pædagoger, der arbejder med disse love i det daglige, udfylder rammerne ud fra rent faglige og pædagogiske vurderinger. Sådan har vi lovgivet om folkeskolen, sådan har vi lovgivet om gymnasiet, og sådan har der også hidtil været lovgivet på seminariefeltet, og jeg ville anse det for overordentlig betænkeligt, om folketinget fraveg denne praksis og gik over til at drøfte og stemme om timetal i de enkelte fag. Der er som følge af denne praksis ingen vedtagelser i forbindelse med den nye læreruddannelseslov om timetal for det ene eller det andet fag, heller ikke for kristendomskundskab. Arbejdet med fastsættelsen af timetal og andre faglig-pædagogiske problemer foregår i det studieplanudvalg, der i efteråret blev nedsat med direktøren for folkeskolen og seminarierne som formand. Det er derfor ejendommeligt, at en del af den hidtidige debat har kunnet gå på de fremtidige timetal, der altså ikke kendes. Der har f. eks. været nævnt 4 ugentlige timer, hvad ingen har kunnet vide noget om. Der har også i denne debat været argumenteret med, at timetallet på seminarierne i dag under den nuværende ordning jo var 10 timer fordelt over 3 år; f. eks. med 3 det første år, 4 det andet og 3 det tredje. Der er imidlertid mange seminarier, der har anset det for muligt at gennemføre en forsvarlig undervisning med et langt lavere timetal. I 1965-66 var der 11 seminarier med 4-årig uddannelse, der havde under 10 timer, og der var 14 af 23 — altså væsentligt over halvdelen — af seminarierne med den 3-årige uddannelse, der havde under 10 timer. Det kan også

tilføjes, og det er vel egentlig en ganske interessant tilføjelse, at i uddannelsen til småbørnslærerinder, som af mange af os har været anset for en værdifuld baggrund for undervisningen i de yngste klasser, tillægges der i den vejledende timefordelingsplan kun faget et timetal svarende til 4 timer et år igennem, altså under halvdelen af det, man har haft som vejledende for seminarierne, og det synes ikke at have voldt problemer.

Det kan i øvrigt tilføjes, at studieplanudvalget har til hensigt at tilrettelægge et særligt kursus for studenter, der ikke har haft kristendomskundskab under forberedelsen til studentereksamen, altså kursus-studerterne. Dette er en klar forbedring i forhold til den nuværende situation. Et sådant kursus må også tilrettelægges for lærerstuderende, der har været fritaget for faget under deres tidligere skolegang.

Hr. Diderichsen henstiller, at faget får den placering, der var tiltænkt det i seminariekommissionens betænkning. I denne betænkning er der anført nogle overvejelser med hensyn til timetal, overvejelser, der jo alene kan være vejledende for det studieplanudvalg, der senere skulle arbejde med den nye lov. Seminariekommissionen, som hr. Diderichsen altså henviser til, foreslår kristendomskundskab tildelt 7 timer, vel at mærke som maksimum. På baggrund af det, jeg her har sagt, vil mange nok ligesom jeg undre sig over den voldsomme debat, som faget kristendomskundskabs placering i den nye læreruddannelseslov har givet anledning til. Der har jo virkelig været tale om at give faget den ligestilling med andre fag, som netop kritikerne af den nye læreruddannelseslov vel er enige om det ønskelige i. Der har på en lang række seminarier ikke været anvendt det timetal på 10, som har været fremført i diskussionen, og der var i den seminariekommissionsbetænkning, der også af hr. Diderichsen henvises til, tale om et maksimalt — jeg understreger: et maksimalt — timetal på 7. Uden i øvrigt at røbe enkeltheder fra det studieplanudvalg, som arbejder med den nye læreruddannelseslov, kan jeg oplyse, at udvalget selvfølgelig er indstillet på at tildele et virkelig rimeligt timetal til arbejdet med faget kristendomskundskab.

Der er altså ingen fare for, at faget ikke